

SŁOWO WSTĘPNE BISKUPA TARNOWSKIEGO

Kto dostrzega w sobie tę Bożą iskrę, którą jest powołanie artystyczne – powołanie [...] muzyka [...] – odkrywa zarazem pewną powinność: nie można zmarnować tego talentu, ale trzeba go rozwijać, ażeby nim służyć bliźniemu i całej ludzkości.

św. Jan Paweł II, *List do artystów*, 3

Ksiądz profesor Andrzej Zając, przeżywający 70. rocznicę urodzin, odkrył w sobie tę Bożą iskrę talentu muzycznego już w młodości. Rozwijał go na różnych polach swojej kapłańskiej działalności. Z pewnością pogłębił go w czasie studiów muzykologicznych w Instytucie Muzykologii Kościelnej Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, by następnie podjąć pracę w Tarnowie jako dyrygent chóru alumnów i profesor śpiewu w Wyższym Seminarium Duchownym. Od tego czasu znany jest w tarnowskim środowisku jako popularyzator muzyki chóralnej, szczególnie wykonywanej w liturgii. Z jego inicjatywy w roku 1980 powstał przy tarnowskiej katedrze chór chłopięcy nawiązujący do dawnej tradycji Kościoła, w której rozbrzmiewały w celebracjach liturgicznych głosy chłopców. Za jego przyczyną powstała Polska Federacja Pueri Cantores propagująca i skupiająca w swoich strukturach chóry chłopięce i nie tylko. Ksiądz Profesor był pierwszym prezesem Polskiej Federacji Pueri Cantores, dziś piastuje godność prezesa honorowego. Jego zapał i aktywność powodowały powstawanie coraz to nowych zespołów chóralnych na bazie głosów chłopięcych, tak że dzisiaj Polska Federacja Pueri Cantores skupia kilkadziesiąt chórów. W swoim osobistym rozwoju zyskiwał kolejno stopnie doktora, doktora habilitowanego, profesora nadzwyczajnego i wreszcie profesora zwyczajnego sztuk muzycznych. Konsekwencją własnego rozwoju stał się rozwój dzieł prowadzonych przez Księdza Profesora. Chór chłopięcy katedry tarnowskiej osiągnął wysoki poziom artystyczny. Wykonując pod batutą takiego dyrygenta najwyższej klasy dzieła polifonii renesansu oraz późniejszych epok, wydobywał z bogatego skarbcza tradycji muzycznej Kościoła najpiękniejsze perły, by przez ich prezentowanie budzić w sercach wiernych najwyższe uczucia dla Stwórcy i wzoru najwyższego piękna, którym jest On sam. Za pośrednictwem śpiewu chóru tarnowskiej

katedry Pueri Cantores Tarnovienses wszyscy mogli uczestniczyć w wielkiej liturgii wspólnoty świętych, a tym samym w owej wewnętrznej modlitwie, która porywa serca wiernych ku górze i – ponad wszelkimi ziemskimi realizacjami – pozwala nam przyłączać się do niebieskiego Jeruzalem – jak pisał w swojej teologii muzyki kard. Joseph Ratzinger (por. *Opera omnia*, t. XI: *Teologia liturgii*, Lublin 2011, s. 527). Tak realizowana posługa muzyczna jest rodzajem apostołatu i budowania wspólnoty.

Ogarniając z wdzięcznością całokształt dokonań na polu muzyki kościelnej, pragnę z całego serca podziękować Księdzu Profesorowi za jego trud i świadectwo autentycznej troski o muzykę sakralną oraz jej właściwy poziom w naszych świątyniach, za wieloletnią pracę wykładowcy muzyki kościelnej na Wydziale Teologicznym Sekcja w Tarnowie Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie, w Międzyuczelnianym Instytucie Muzyki Kościelnej na Wydziale Historii i Dziedzictwa Kulturowego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie, w Diecezjalnej Szkole Organistowskiej w Tarnowie oraz członka Diecezjalnej Komisji ds. Muzyki Sakralnej.

Dziękuję przede wszystkim za wyrażanie przez dzieła muzyczne nieskończonego piękna jednoczącego ludzi dobrej woli na całej ziemi, kierującego ich wzrok ku górze i otwierającego na absolutne dobro i piękno mające swe ostateczne źródło w samym Bogu.

† *Andrzej Jeż*
biskup tarnowski

Tarnów, 10 października 2014